

היבטים לשוניים בפרשת לך לך סט

דקדוקי מילים בפרשת לך-לך ובהפטרה ובראשון של וירא.

מילים שו"ו ההיפוך הפכה אותן לעתיד ונקראות מלרע: **וְשַׁמְתִּי וְהַפְרַתִּי וְהִקְמַתִּי וְנָתַתִּי וְיִבְרַכְתִּי וְהִרְבִּיתִּי**.
מילים שנשארו מלעיל למרות ו"ו ההיפוך: **וְהִיִּיתִי וְקָרָאתָ**.

יב א **וּמְמוֹלְדֹתָיִךְ**: הדל"ת בשוא נח. יש קוראים שמתקשים לקרוא דל"ת בשוא נח לפני ת"ו ולכן הדל"ת נשמעת אצלם כמו בסגול. **אֲרָאָךְ**: כ"ף סופית דגושה

יב ב **וְאֶעֱשֶׂךָ**: העמדה קלה באל"ף למנוע הבלעת הע"ן. **וְאֶבְרַכְךָ**: כ"ף ראשונה בשווא נח למרות הקושי. **וְהִיָּה**: הה"א השואית נקראת בשוא נח כמו מפיך ה"א.

יב ג **וְאֶבְרַכָּה מִבְּרַכֶּיךָ**: בשתי התיבות הר"ש בשווא נע ולא בחטף כפי שמופיע בחלק מהדפוסים.

כָּל מִשְׁפַּחַת הָאָדָמָה: טעם טפחא בתיבת **כָּל**

יב ה **אֲשֶׁר רָכְשׁוּ**: להיזהר מהבלעת האות ר"ש.

יב ח **וַיַּעֲתַק**: הע"ן בשוא ולא בחטף-פתח והת"ו בדגש. **וַיִּקְרָא בְשֵׁם ה'**: טעם טפחא בתיבת **וַיִּקְרָא** בניגוד למקרא הדומה בפרשת כי-תישא

יב יב **יַחֲיוּ**: במלרע

יב יג **אֶחָתִי אָתָּה**: טעם נסוג אחור לחי"ת. **יֵיטֵב-לִי**: געיה ביו"ד הראשונה

יב טו **וַיְהַלְלוּ**: היו"ד בשווא נח והלמ"ד הראשונה בשווא נע בגלל הגעיה בה"א

יב יט **לָמָּה אָמַרְתָּ**: תיבת **לָמָּה** במלרע לעומת הפסוק הקודם שם היא במלעיל¹ **אֶחָתִי הוּא**: טעם נסוג אחור לחי"ת

יב ג **אֲשֶׁר-הָיָה שֵׁם**: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה

יב ד **עָשָׂה שֵׁם**: טעם נסוג אחור לע"ן. **וַיִּקְרָא שֵׁם**: אין טעם נסוג אחור

יב ז **וַבֵּין רַעֲיִי מִקְנֵה-לוֹט**: טעם טפחא בתיבת **וַבֵּין**

יב ט **הַפֶּרֶד נָא**: טעם נסוג אחור לפ"א. **וַאֲיַמְנָה**: היו"ד נחה ואינה נקראת.

יב יב **אֲבָרִם יֹשֵׁב בְּאֶרֶץ-כְּנָעַן**: טעם טפחא בתיבת **אֲבָרִם**. **וַיַּאֲהֵל**: העמדה קלה ביו"ד למנוע הבלעת האל"ף החטופה, כן הדבר גם בהמשך פס' יח

יב יג **וַחֲטָאִים**: הוא"ו בשווא נע ולא בפתח

יב יד **הַפֶּרֶד-לוֹט**: העמדה קלה בפ"א

יב טז **גַּם-זִרְעֶךָ**: תיבות מוקפות בניגוד לקורן ואחרים בהם תיבת **גַּם** מוטעמת במרכא

יב יח **וַיָּבֵא וַיֵּשֶׁב**: שני טעמי תביר רצופים

יד א **כְּדָרְלַעֲמָר**: הדל"ת בקמץ קטן

יד ב **צְבָאִים**: היו"ד בחירק, על כן אין לקרא כאילו כתוב 'צבאים'

יד ג **הַשָּׂדִים**: שי"ן שמאלית

יד ו **בְּהִרְרָם**: למרות הקושי, ר"ש ראשונה בשווא נח

יד ז **בְּחֻצָּן**: צד"י ראשונה בשווא נע ולא בחטף

יד י **הִרְהָה**: הה"א בסגול ולא בצירי כפי שמופיע בחלק מהדפוסים

יד יג **וְהֵם בְּעֵלֵי בְרִית-אֲבָרִם**: טעם טפחא בתיבת **וְהֵם**

¹ כך היא ההטעמה בזמן שהתיבה מוטעמת בטעם מחבר וזו שלאחריה מתחילה באחת מהגרוניות.

יד טז וַיֵּשֶׁב: היר"ד בקמץ והשי"ן בסגול רפויה, הטעם ביר"ד; בניגוד לטו יא. הַרְכָּשׁ: הה"א קמוצה והרי"ש אחריה בשווא נע, כן הדבר גם בהמשך בפס' כא
 יד טז וַיְבָרְכֶהוּ: הרי"ש בשווא נע ולא בחטף
 יד כג אֲנִי הָעֲשֵׂרְתִי אֶת-אַבְרָם: טעם טפחא בתיבת אָנִי, העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת העי"ן החטופה
 טו ב דַּמְשֶׁק: שי"ן שמאלית
 טו ה הַבֶּט-נָא הַשְּׂמִימָה: יש כאן טעם רביעי, לא זקף.
 טו ד כִּי-אִם: יש להקפיד על הפרדת התיבות ולהשמיע פעמיים חירק
 טו ו וְהֵאמְרוּ: העמדה קלה בה"א תמנע את הבלעת האל"ף החטופה ותאפשר להבחין היטב בין הה"א לאל"ף
 טו ז לָתֵת לְךָ: טעם נסוג אחור ללמ"ד הראשונה
 טו י וַיִּקַּח-לוֹ: געיה ביר"ד
 טו יא וַיֵּשֶׁב: היר"ד בפתח, השי"ן בצירי ודגושה והטעם בשי"ן. בניגוד ליד טז.
 טו יז בָּאָה: הטעם בב"ת²

טז ג שְׂרֵי אֵשֶׁת-אַבְרָם: כך היא ההטעמה הנכונה ולא מונח לגרמיה-מונח-רביעי. אִישָׁה לוֹ לְאִשָּׁה: יש להקפיד על קריאת המפיק למנוע שיבוש משמעות המקראות
 טז יא וַיִּלְדָּתָהּ: היר"ד בחולם לא בקמץ. הדל"ת בשווא נח, אין לקרוא כאילו מנוקדת בצירי או בסגול³
 אֶל-עֵנִיךָ: העין בקמץ קטן והנ"ן אחריה בשווא נח, יש לקרוא עֵנִי-יָךְ
 יז א וְהָיָה: ה"א ראשונה בשווא נח
 יז יג הַמּוֹל | יְמוֹל: יש להבחין בין קריאת הראשונה בה"א לבין השנייה ביר"ד ומנוקדת בחירק
 יז יז הַבֵּת-תְּשֻׁעִים: ה"א השאלה מנוקדת בחטף והב"ת אחריה רפויה

הפטרות לך לך ישעיהו מ כז - מא טז:

מ כט עֲצָמָה: העי"ן בקמץ קטן
 מ ל וַיַּעֲפּוּ: במלרע. וַיַּעֲפּוּ וַיַּעֲפּוּ: הו"ו בשתי המילים בשווא ולא בפתח והחירק ביר"ד הוא חירק מלא שהוא תנועה גדולה⁴.
 מ לא וְקוֹי: הקו"ף מנוקדת בחולם מלא ואחריה יר"ד בצירי, אין לטעות ולקרא את הקו"ף בחולם ואחריה וא"ו בצירי! היר"ד אינה נחה כשאר יודי"ם בסוף מילה אלא נקראת, היא מנוקדת בצירי. המילה נקראת באותיות לטיניות במבטא ישראלי: vekoye.
 מא ב אֶצְדֵּק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ: טעם טפחא בתיבת אֶצְדֵּק. כְּעֶפֶר: העמדה קלה בכ"ף להדגשת הסגול המורה על מידוע
 מא ה וַיֵּאָתְיוּן: מלרע
 מא ו יַעֲזְרוּ: העי"ן בשווא נח
 מא ז אֶת-הוֹלֵם פָּעַם: טעם נסוג אחור לה"א
 מא ט וְאָמַר לְךָ: טעם נסוג אחור לאל"ף. עֲבָדִי-אֲתָהּ האל"ף בפתח ומוטעמת.
 מא יא כָּל הַנְּחָרִים בָּךְ: טעם טפחא בתיבת כָּל
 מא יד אֶל-תִּירְאֵי: הרי"ש בשווא נע, לשון יראה ופחד

ראשון של וירא:

² מי שמטעים באל"ף משנה משמעות.
³ קיים קושי לבטא דל"ת ות"ו סמוכות בגלל היותן מאותו מוצא. וכן בתחילת הפרשה.
⁴ כתיב מלא או חסר אינו משנה תנועה קטנה לגדולה ולהיפך.
⁵ בתיקון איש מצליח מוטעם אחרת בניגוד לדעת כל המקורות [בעבר פורסם כאן מכתב למערכת המתריע על שיבוש-זיוף זה].

יח א בְּאֵלֶיךָ: אל"ף בצירי ולמ"ד ללא דגש, לא מלשון עץ אֵלון
יח ה וְאֶקְהָה: הוא"ו בשווא נע, לשון עתיד
יח ו הָאֱהָלָה: במלעיל, ההטעמה באל"ף ולא בה"א⁵.
יח ז לְעֵשׂוֹת אֶת־ו: הקוראים תי"ו רפויה כמו ש' וגם האחרים צריכים להיזהר מהבלעת אותיות [לְעֵשׂוֹת־ו]
יח ח וְהוֹאֵ-עֲמֹד: שתי התיבות מוקפות ומוטעמות בדרגא וכך צריך להיות.
יח יב וְאֲדַנִּי: האל"ף אינה נקראת לעומת פסוק י"ד מֶה' נקרא מֵאֲדַנִּי, האלף נקראת בחטף פתח.